

Arrest

**nr. 83 412 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2011 legde verzoekster samen met haar Nederlandse vriend een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 19 september 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse partner.

1.3. Op 16 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 20 maart 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(…) Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minst twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Reservering- en betaalbewijzen van een Grieks restaurant, rekeninguittreksels ING en ABN AMRO, een attest van ING voor het openen van een gemeenschappelijke rekening: gezien hun recente datum bewijzen deze documenten niet dat betrokkene en haar partner elkaar al ten minste twee jaar voor de aanvraag kenden. Het is bijgevolg niet afdoende bewezen dat betrokkene en haar partner een stabiele en duurzame relatie onderhouden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40 bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster citeert artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet, betoogt vervolgens dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tot haar beslissing is gekomen en poneert dat ze wel degelijk een duurzame relatie heeft met de heer Y. Volgens verzoekster heeft de verwerende partij de bewijskracht van de documenten in haar administratief dossier miskend. Vervolgens poneert verzoekster dat ze zeker bewijst dat ze al onafgebroken 1 jaar samenwoont met haar partner. Zij somt vervolgens 11 documenten op en preciseert dat deze officiële documenten de duurzame relatie bewijzen.

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie pas wordt aangetoond, overeenkomstig art. 40bis, §2, 2° a): indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; Verzoekster meent reeds 1 jaar onafgebroken samen te wonen met de heer YARALI. Verzoekster suggereert aldus te voldoen aan de eerste voorwaarde. Verzoekster gaat echter voorbij aan het feit dat de samenwoning van minstens 1 jaar dient vastgesteld te worden, teruggerekend vanaf het moment van de aanvraag van de verblijfskaart, in casu vanaf 19 september 2011, zodat verzoekster een samenwoning vanaf 19 september 2010 dient aan te tonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk op welke wijze rekeninguittreksels, reserveringen in een restaurant, een tenaamstelling van een rekening, een volmacht bij Argenta of een overschrijving zouden kunnen aantonen dat zij effectief heeft samengewoond met de heer [Y.]. De overige documenten waar verzoekster naar verwijst werden prima facie pas na de bestreden beslissing aan het administratief dossier gevoegd, zodat deze sowieso geen afbreuk kunnen doen aan de wetmatigheid van de bestreden beslissing. “De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing was deze informatie niet aan de verwerende partij meegedeeld en kon zij er bijgevolg geen rekening mee houden” (RVV nr. 68.138 d.d. 7 oktober 2011). Bovendien dateren deze documenten van ten vroegste 12 december 2010, zodat zij sowieso geen samenwoning vanaf 19 september 2010 kunnen aantonen. Het eerste middel is niet ernstig.”

2.3. De Raad merkt op dat verzoekster op geen enkele wijze ingaat op de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door verzoekster ter ondersteuning van haar in punt 1.2. bedoelde aanvraag neergelegde stukken. Door artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet te citeren, door haar overtuiging kenbaar te maken dat ze wel degelijk een duurzame relatie heeft met de heer Y. en door in dit verband enkel elf documenten op te sommen, toont verzoekster geen schending aan van artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster geeft met het geheel te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont met haar summier betoog niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat hij onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het komt de Raad niet toe om de genoemde elf documenten nader te bestuderen en die ten behoeve van verzoekster in te passen in het verzoekschrift.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m. b. t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar Nederlandse vriend, van haar Nederlandse kinderen en van haar Belgische moeder en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T.Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan haar partner, kinderen en moeder. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

2.5. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het in casu een eerste toelating betreft, zodat het tweede lid van art. 8 EVRM niet onderzocht dient te worden. Er dient nagekeken te worden of de Belgische Staat in casu een positieve verplichting zou hebben verzoekster een verblijfsrecht te verschaffen. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Art. 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare

orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Evenmin toont verzoekster aan welke hinderpalen het onmogelijk maken een gezinsleven te onderhouden in haar land van herkomst. Een schending van art. 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het tweede middel is niet ernstig.”

2.6. Waar verzoekster opwerpt dat voorbijgegaan wordt aan “*de rechten op huwelijk*” merkt de Raad op dat verzoekster niet gehuwd is en dat de bestreden beslissing verzoekster ook geenszins verhindert om in het huwelijk te treden.

2.7. Verzoekster toont met haar weinig geconcretiseerd betoog niet aan dat ze in België een privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Evenmin concretiseert ze met haar betoog dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in haar privéleven onvoldoende de wijze waarop dit door de bestreden beslissing zou geschonden worden. Verzoekster maakt in fine gewag van een scheiding van haar Belgische moeder. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat haar moeder de Belgische nationaliteit heeft en dat ze met haar een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non.

2.8. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt met haar partner, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduoid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een EU-onderdaan. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster deze voorwaarden niet vervult.

2.9. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij haar gezinsleven met haar Nederlandse partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst of in Nederland (cf. infra punt 2.10). Verzoekster toont met haar overwegend theoretisch betoog waarbij op algemene wijze verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State zonder te concretiseren dat zij zich in een gelijkaardig geval bevindt als de vreemdeling waarop de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft, verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en leidt er evenmin toe dat ze voorgoed gescheiden wordt van haar partner.

2.10. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift betoogt dat ze gescheiden wordt van haar Nederlandse kinderen, dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantoont dat ze hen niet zou kunnen vergezellen naar Nederland teneinde daar hun gezinsleven voort te zetten, te meer daar uit stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekster beschikte over een verblijfskaart geldig tot 12 november 2013, afgegeven door de Nederlandse overheid.

2.11. De schending van artikel 8 EVRM kan ten slotte niet dienstig worden aangevoerd in hoofde van personen die niet het voorwerp vormen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA